

Uvášané
SRDCE

LAURA
FRANTZ

román

i527.net
vydavatelstvo

Uvášané
SRDCE

Uhnášené
S R D C E

román

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2022 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *A Heart Adrift*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2022
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-043-8

Venujem
milovanej sestre Ginger Grahamovej,
ktorá odišla do neba predo mnou.
Dúfam, že tam majú krásnu knižnicu.

PROLÓG

*Už nikdy nevdychajte, dámy, už nikdy nevdychajte.
Muži boli vždy podvodníci,
jedna noha v mori a jedna na brehu, k jednej veci stále.*

WILLIAM SHAKESPEARE

VIRGÍNSKE POBREŽIE

APRÍL 1745

Henri Lennox, chrbtom obrátený k pobrežnému vetru, objímal Esmée Shawovú a opálenými, mozoľnatými prstami navádzal jej mäkké, svetlé ruky, držiace dlhú hodvábnu šnúru. Šarkan v tvare hrušky, zachytený poryvom vetra, sa na nej vzpíal a hrozilo, že ju každú chvíľu pretrhne.

„Tú šnúru mu postupne povoľajte,“ poradil jej.

Esmée poslúchla a prekvapene sa zasmiala, keď šarkan vystúpil vyššie. „Mám ho pustiť ešte ďalej?“

„Áno, ale pomaly. Pomocou správnej techniky ho môžete dokonca prinútiť, aby tancoval.“

„Ako?“

„Jednoducho – občas potiahnete šnúru. Takto.“ Predviedol jej to a obaja sledovali šarkana, kľúčujúceho na azúrovej oblohe a mykajúceho chvostom, pripomínajúcim červený prúžok.

Do jej hlasu sa vkradol údiv. „Kde ste vzali takú pôvabnú hračku?“

„Vo východnej Indii. Tam šarkany púšťajú už celé storočia. My kolonisti sa v porovnaní s nimi iba zobúdzame. Nášmu šarkanovi však niečo chýba.“

„Áno? A čo?“ Esmée potiahla šnúru a šarkan sa znovu roztancoval.

Henri jej chytil ruky voľnejšie a bradou sa jej oprel o hlavu, ktorú výnimočne nezakrýval klobúk. Dokonale pod ňu zapadla. Chrbtom mu cez plátennú košeľu zohrievala hrud' a vietor sa hral s jej starostlivo učesanými vlasmi presne tak, ako to on túžil robiť prstami. Vdýchol vôňu ruží, ktorá bola pre ňu typická a vsiakla do každého jej ebenového prameňa.

„Výzdoba. Myslím, že by mu pristali naše prepletené iniciály.“

„Henri, vy ste ale romantik,“ podpichla ho Esmée. „Také niečo by malo napadnúť skôr mne ako vám.“

„Vôbec netušíte, na čo myslím celé noci, keď som na mori.“

Popoludňajšie slnko, ktoré im pred niekoľkými minútami svietilo do očí, mali teraz za sebou. Nebolo len pred chvíľou poludnie? Pri ich nohách stál prázdny kôš so zvyškami *picnic*. Ochutnali rôzne druhy studeného mäsa, syrov a ovocia, dokonca aj malé bombóny v tvare kotvy, ktoré vyrobili v Shawovej čokoládovni. Esméein klobúk ležal na piesku neďaleko miesta, kam odhodila topánky. Henri videl v diaľke admirála a pani Shawovú; pomaly kráčali po pláži s Esméeinou mladšou sestrou.

Pobozkal svoju milovanú na mäkké obočie a ruky spustil na jej pás, pevne stiahnutý korzetom. „Keď som s vami, čas mi doslova letí, hoci by som ho najradšej zastavil.“

„Keby som ho mohla zastaviť, urobila by som to.“ Odvinula ešte kúsok šnúry, zaklonila hlavu a pozorovala šarkana, ako letí ešte vyššie. „Najradšej by som ušla s ním.“

„V tejto sukni a spodničke?“ Ešte ani nedopovedal otázku a už sa rozbehla preč. Pružná a rozosmiata bežala po brehu, čo jej sily stačili, vlny zakončené bielymi hrebeňmi jej obmývali bosé nohy.

Pustil sa za ňou, pričom preskočil jej klobúk aj topánky. Piesok ho spomaľoval, lebo na nohách mal ťažké čižmy, ale napokon ju dobehol. Odmotal jej z prstov šnúru, na ktorej bol priviazaný šarkan, a odviedol ju za dunu, ktorá ich spoľahlivo skryla pred zvedavými pohľadmi.

„Henri, chcete mi pokaziť zábavu?“

„Teraz myslím skôr na bozky než na šarkany, Esmée.“

Keď si skryl šnúru za chrbát, aby na ňu nedoťahla, a voľnou rukou ju objal okolo pása, prudko sa nadýchla. Potom mu položila hlavu na hrud' a zatvorila oči, zatienené dlhými mihalnicami. Hrdlo sa mu stiahlo od emócií. Uvedomuje si, že si získala jeho srdce? A nielen kúsok – celé.

Esmée zdvihla hlavu. Zelené oči naňho hľadeli nežne, ale zároveň ostražito.

„Nerobte to, Henri.“

Odhrnul jej z tváre tmavý prameň vlasov. „Nemám vás pobožkať?“

„Nepovedzte mi, že zase odchádzate.“

„Tak dobre, *ma belle*. V tom prípade vás iba pobožkám.“

Táto nežná chvíľa patrí len nám, pomyslel si Henri. *Na budúcnosť kašlem*. Vášnivo ju pobožkal. Alebo skôr ona pobožkala jeho, pričom ho pevne objala okolo krku, akoby ho chcela ukotviť na mieste a už nikdy nepustiť. Pocity, ktoré v ňom vedela vyvolať iba ona, Henriho zaplavili ako prívalová vlna a prehĺbili jeho túžbu, zatienenú ľútosťou.

„Kapitán Lennox? Esmée?“

Keď k nim doľahol admirálov hlas, odtrhli sa od seba a Henri z neznámeho dôvodu pustil šnúru. Pestrý šarkan stúpál čoraz vyššie, západný vietor ho unášal preč. Chvíľu sa im zdalo, že sa dotýka oblakov, a nakoniec im zmizol z očí.

KAPITOLA

jeden

YORK, VIRGÍNIA
SEPTEMBER 1755

Kapitán Henri Lennox mal vždy slabosť pre čokoládu. Platí to ešte?

Esmée si zamyslene utrela do zástery ruky zaprášené od kaka a zastala v otvorených dverách čokoládovne oproti yorskému prístavu, posiatemu plachtami. Poludňajšie slnko ešte stále obsahovalo náznak leta a zalievalo ju maslovožltým svetlom.

Polliter mlieka osladeného medom. Dve sušené mexické čili papričky. Tyčinka škoric. Rozdrvený vanilkový struk. To všetko vyšľahané do horúcej peny pomocou drevenej metličky nazývanej *molinillo*.

Takto mal kapitán rád svoju čokoládu. Aj keď ho naposledy videla pred desiatimi rokmi, spomienka na Henriho Lennoxu ju ešte stále dráždila ako vyrážka zo slanej vody. Bude to tak navždy?

Nad hlavou sa jej v silnom vetre fúkajúcom od pobrežia hlučne hojdala drevená tabuľa s nápisom *Shawova čokoládovňa*. Namaľovali ju nedávno, ozdobili striebornou čokoládovou kanvicou a každý deň prilákala do ich obchodu veľa zákazníkov túžiacich po kakau.

O šiestej Esmée zatvorila dvere a vymenila slanú vôňu mora za príjemnú, sýtu vôňu kaka.

„Dcéra, už máš pripravené mandle pre lady Lightfootovú?“

Keď sa jej otec vynoril zo susednej kaviarne, v ktorej pracoval, Esmée obišla stôl. Na jeho dlhej drevenej doske ležalo niekoľko podnosov s cukrovinkami. Esmée mala najradšej mandle v čokoláde, ale dnes vyrobila aj niekoľko dávok mandlí s cukrovou polevou.

„Vhodné pre najpríberčivejšiu matrónu v celom Tidewateri,“ oznámil otec svoj verdikt, keď si ich pozorne prezrel, „a jej každoročný ples.“

Esmée sa usmiala. „Na červené a žlté som použila karmín a šafran, na zelené a modré špenát a čučoriedky.“

„Doslova žiaria.“ Hodil si do úst červenú mandľu. „A sú aj veľmi chutné.“

„Ak zostane chladno, zajtra vyrobím ďalšie. Už som však minula takmer všetku vodu z kvetov pomarančovníka.“

Bývalý admirál prešiel k veľkému arkierovému oknu a zadíval sa na kotviace lode. „Obchodná flotila mala priplávať už dávno. V poslednom čase máme priveľa pašovaného holandského čaju a hodvábných vreckoviek.“

Zachytila v otcovom hlase lútostivý tón? Chýbajú mu časy, keď sa plavil na mori? Zaplavili ju obavy a srdce sa jej roztrepotalo ako čierna pirátska vlajka vo vetre. Barnabas Shaw aj napriek pokročilému veku stál ešte stále vzpriamene. Strieborné vlasy skrýval pod bielou parochňou a elegantné oblečenie mu vďaka skvelej postave padlo ako uliate. V poslednom čase jej však pripadal zamyslený

a trochu nervózný. Tvrdil, že ho trápi zbytočné krviprelievanie, lenže Esmée konflikt odohrávajúci sa medzi Anglickom, Francúzskom a Indiánmi na vzdialenej hranici pripomínal iba zlý syn.

Alebo spomína na jej matku? Eleanor Shawová zomrela len pred tromi rokmi, ale Esmée mala pocit, že od jej smrti uplynulo oveľa viac času.

Barnabas Shaw sa obrátil k dcére. „Kde je naša pozvánka na ples? Ešte som sa na ňu nepozrel.“

Spod pultu vybrala kopu papierov. Pozvánka s pozlátеныmi okrajmi ležala celkom naspodku.

„Mohla by si mi ju prečítať? Nevieam, kde som si nechal okuliare.“

Zdvihla kartičku k slabnúcemu svetlu. „Ples pre potešenie srdca. Kým žijeme, užívajme si život. Admirála Barnabasa Shawa a slečnu Esmée Shawovú pozývame na ples, ktorý sa bude konať v tanečnej sále Lightfootovcov v utorok siedmeho októbra o siedmej večer.“

„Tvoja sestra pricestuje z Williamsburgu, takže naň pôjdeme vo štvorici.“

„Eliza si nikdy nenechá ujsť nijakú zábavu.“ Esmée položila pozvánku na policu. „Ona a Quinn sú v spoločnosti veľmi obľúbení. Obaja božsky tancujú.“

„Ty tiež.“ Konečne odstúpil od okna. „Bude mi ctou sprevádzať ťa na ňom. Aj keď už máš dvadsaťosem rokov, o tanečných partnerov určite nebudeš mať núdzu. Ešte nie je neskoro, veď vieš...“

Nie príliš neskoro na lásku, na manželstvo.

Otcovo ustavičné lamentovanie už pripomínalo známu pieseň. „Nechcem sa vydať a opustiť ťa, otec. Občasná zábava mi celkom stačí. Okrem toho, kto by sa staral o čokoládovňu? Všetok čas venuješ iným obchodným aktivitám. A čokoládu dokonca ani nemáš rád.“

Zasmial sa. „Ako dcéra výrobyne čokolády si tú prácu v podstate zdedila.“

„A teší ma, že v nej môžem pokračovať.“ Esmée pozrela na mandle, snažila sa odhaliť aj najmenšiu nedokonalosť. „Aspoň zatiaľ. Nemám Elizine ambície. Chcem žiť jednoducho. Byť užitočná iným ľuďom.“

Načiahla sa za zápisníkom plným receptov, napísaných matkiným vyblednutým, úhľadným písmom. Tajomstvá výrobyne čokolády. Tento starý zápisník by nevymenila ani za truhlu pokladov... alebo manžela.

Esmée si narovнала špinavú zásteru, pričom si rozhojdala reťazky s prívěskami na opasku, ktoré ticho zacinkali. Boli vyrobené z pravého striebra a predtým patrili jej matke. Tento praktický, aj keď trochu nevšedný šperk takmer nikdy neodkladala.

„Hovor si, čo chceš,“ otec si odkašlal, „ale raz si už bola zaľúbená.“

Tiché slová sa prevalili prázdny obchodom ako nečakaná, obrovská vlna a takmer ju zrazili z nôh. Horko-ťažko skryla údiv a zadívala sa na otca. „Išlo len o chvíľkové poblúznenie, z ktorého som sa už spamätala.“

„Naozaj?“ Nespustil pohľad z Water Street. „Alebo sa mužovi, do ktorého si sa vtedy zaľúbila, ani jeden tvoj ďalší nápadník zďaleka nevyrovnal?“

Otec vedel byť veľmi dôvtipný a výstižný, ale v tomto sa mylil. Okrem toho na záležitosti srdca mal veľmi staromódne názory.

„Mužovi, ktorý ma vymenil za more.“ Esmée si odviazala zásteru a zavesila ju na kolík na stene. „Mužovi, ktorého v niektorých kruhoch považujú za váženého kapera, ale v iných za pirátskeho princa.“

Pozrel na ňu, ale na ošľahanej tvári nevidela kajúcný výraz. „Nechcel som ťa nahnevať, dcéra. Spomenul som to iba preto, lebo kapitán Lennox sa údajne vrátil do kolónií.“

Ruky skryté v záhyboch sukne stisla do pästí. Práve sa chystala odísť do kuchyne, ale povinnosti jej razom vyfučali z omamenej mysle.

„Šírila sa chýry, že chce dokončiť maják na Indigo Island. A musím povedať, že jeho rozhodnutie úprimne schvaľujem. Virgínia – zátoka Chesapeake – ho ešte nikdy nepotrebovala tak naliehavo ako teraz. Strážne lode nám už nestačia. Potrebujeme maják.“

Maják, ktorý bol môj nápad, a ktorý po našom búrlivom rozchode zavrhol.

Otec hovoril ďalej a nemal ani potuchy o búrke zúriacej v jej hlave a srdci.

„Späť ho nepochybne priviedla túžba dostavať ho a zvyčajné obchodné záležitosti, keďže je majiteľom alebo spolumajiteľom niekoľkých lodí.“

Kapitána Lennox – Henriho – nevideli doma alebo aspoň v yorských uliciach už celé roky. Naposledy o ňom počula, keď plával na obchodných trasách okolo pevniny ovládanej Španielmi, lebo vo *Virginia Gazette* písali o jeho mnohých hrdinských činoch. V súčasnosti držal rekord za najrýchlejší čas plavby, keď 240 míľ zvládol za necelý deň. Reči o jeho činoch však považovala za výplod fantázie. Čoskoro jej pripadal skôr ako duch strašiaci obyvateľov pobrežia.

Strašiaci ju.

Napokon presvedčila samu seba, že Henri je ďaleko a že ho nemôže náhodou stretnúť v niektorej bočnej uličke Yorku alebo dokonca Williamsburgu. Už len pri predstave, že by mohla naňho niekde naraziť, sa celá roztriasla a tým spochybnila pravdivosť svojich slov, že z ich rozchodu sa už spamätala.

„Je čas na večeru.“ Jej otec zacinkal kľúčmi a zamkol predné dvere. „Iba poviem zamestnancom, že nadnes už môžu skončiť, a potom pôjdem s tebou domov.“

Esmée stratená v útržkovitých spomienkach ho však sotva počula. Otcove vzdalujúce sa kroky postupne stíchli, ale jeho tvrdé slová jej ďalej zneli v ušiach.

„Raz si už bola zalúbená.“

Duchom neprítomne sa hrala so svojimi ozdobnými retiazkami, na ktorých viselo veľké množstvo príveskov. Niektoré boli veľmi užitočné. Kľúč. Nožničky. Hodinky. Ihelníček. Puzdierko na ihly. Škatuľka v tvare srdca na voňavé soli a ďalšia na malé cukríky.

Na jednej mala dokonca zavesený miniatúrny strieborný maják.

KAPITOLA

dva

Henri sa snažil, aby si jeho návrat domov všimlo čo najmenej ľudí. Na svojej lodi dal spustiť vlajku, celú posádku poslal preč a *Neúprosnú* zakotvil na opačnom konci ostrova, predkom k pevnine a nie k Atlantickému oceánu. Keď teraz vystupoval po vratkých, zvetraných schodoch ku kamennému domu, ktorý kedysi nazýval svojím domovom, odložil spôsoby kapitána, tak ako čoskoro odloží aj svoje špinavé oblečenie.

Za ním išiel Cyprian, jeho lodný stevard, narodený na Pobreží moskytov. Na sebe mal kárované nohavice, pletenú čiapku a bol bosý, akoby sa ešte stále nachádzal na lodi.

„Nemusíš sa vliecť za mnou ako tieň,“ prehodil Henri cez plece. „Pivo a voľno si zaslúžiš rovnako ako všetci ostatní.“

„Áno, pane. Ale najprv musím vidieť tú kopu piesku, ktorú nazývate domovom – aj maják, o ktorom ustavične hovoríte.“ Cyprianovi sa v tmavých očiach mihol obdiv. „Ste pánom a vládcom celého tohto ostrova?“

„Presne tak. Iba hostinec na jeho opačnom konci patrí pani Saltonstallovej.“

„Kto je tá žena, pane?“

„Vdova po jednom z mojich najschopnejších námorníkov, nech mu je zem ľahká,“ odvetil Henri a rovno stevardovi odpovedal na ďalšiu nevyslovenú otázku: „Keď zomrel, zanechal jej dosť peňazí na postavenie hostinca.“

„Neurazí sa, že ste namiesto k nej zamierili domov?“

„Nie.“ Henri si siahol do výstrihu košele a vybral z neho koralový náhrdelník. „Odovzdaj jej odo mňa pozdrav. Navštívim ju neskôr. Zatiaľ bude mať čo robiť, aby stihla obslúžiť vás, zbabelých mamľasov.“

Cyprian sa zasmial. „Takže dnes sa napijeme a najeme do sýstosti, večer si natiahneme medzi stromami hojdacie siete a zajtra zamierime v člnoch k pevnine?“

„K pevnine zamierim v člne ja. Ty zostaneš tu a postaráš sa o loď.“

„Takže moje povinnosti stevarda sa týmto končia? Dnešný večer strávite celkom sám? Nebudete sa cítiť osamelý?“

„Nie.“

Len čo Henri tie polopravdivé slová vyslovil, zatúžil vziať ich späť. Ako by mohol Cyprianovi vysvetliť čistú radosť z hľbokej samoty po mesiacoch plavby na preplnenej lodi? Ten dezorientujúci proces opätovného nadobúdania rovnováhy a zvykania si na pevnú zem pod nohami, ktorým by každý človek mal radšej prejsť sám?

Prišli k domu a chvíľu otáľali pred zamknutými dverami. Henri očami preletel breh, slnkom spálenú trávu aj piesok a napokon sa jeho zrak upriamril na rozostavaný maják, ktorý sa týčil nad plážou ako zhasnutá svieca.

Cyprian pri pohľade naň sklamane spustil kútiky úst. Vzápätí sa však spamätal a obdivne zapískal. „Chcete ten maják dostavať?“

„Potrebuje ešte kamenára a sklenú kupolu.“ Henri potlačil túžbu, ktorá sa ho zmocnila, keď naň pozrel. V jeho

spomienkach bol vyšší a vyžadoval menej práce. Tešilo ho, že aspoň chalupa strážcu majáka je už dokončená. Zostane však prázdna, kým nedostavajú maják.

Bude mu navždy pripomínať Esmée?

Hranaté obrysy jeho domu – klamne obyčajného – zmäkčoval septembrový súmrak. Odomkol dvere, a keď do nich strčil rukou, so škripotom sa otvorili. Henri vstúpil, ale Cyprian s otvorenými ústami zastal na prahu. Pekný nábytok. Pestré turecké koberce. Zarámované mapy. Holandské obrazy v pozlátených rámoch. A prach.

Henrimu prebehla okolo nôh v čižmách myš. Bude potrebovať mačku. Postačí mu aj tá sivá s čiernymi pruhmi z *Neúprosnej*.

„Keď sem prídeš nabudúce, prines so sebou Clementine, dobre?“

„Mám vziať aj závesné lôžko, v ktorom spáva?“

„Áno.“

Cyprian prikývol a ďalej si prezeral tú kamennú truhlicu pokladov, zatiaľ čo Henri prešiel do kuchyne. V skrinkách nemal nič okrem plechovice s čajom a niekoľkých neotvorených fliaš Madeiry, ktorá bola väčšinou určená pre hostí, lebo on pil iba bumbo a brakickú vodu.

Teraz však zatúžil po čokoláde.

Zatiaľ čo Henri postupne prechádzal štyrmi miestnosťami domu, Cyprian schmatol handru a dočista ňou vyutieral windsorské kreslo v salóne. V kozube ešte ležali sčerneté polená a stuchnutý popol od Henriho návratu domov pred piatimi rokmi. Yorku sa vtedy vyhol a vybavil si všetko potrebné v Norfolku. Tentoraz sa však na pevnine zdrží dlhšie. Postará sa o svoje investície a obchodné záležitosti. Ak nič iné, aspoň doručí listy od svojich námorníkov ich príbuzným na brehu.

Cyprian pozrel na police, ktoré rámovali kozub ako knižné zarážky, a ticho zapískal. „Tolko kníh a ja nerozumiem ani jednému slovu, pane.“

„Tak si nájdí niekoho, kto ťa naučí čítať.“

Steward sa uškrnul. „Iste, niekoho v sukni.“

Henri si s krivým úsmevom sadol na zaprášenú stoličku. Keď už nič nepovedal, Cyprian mu zasalutoval a doslova preplával cez otvorené dvere. K *Čutore a meču* sa valil nedočkavo ako sud plný piva, na ktoré sa už veľmi tešil.

V úplnom tichu bolo počuť iba známy zvuk vody narážajúcej na breh a spev cikád skrytých v korunách okolitých stromov. Krásne a vkusne zariadený salón sa ešte chvíľu hojdal a krútil, ale nakoniec zastal. Henri mal čo robiť, aby udržal oči otvorené.

Cítil sa príliš unavený na to, aby si vládal vyzliecť oblečenie špinavé od pobytu na mori, uhasiť smäd a zatvoriť dvere pred prichádzajúcou nocou. Mimovoľne sklonil hlavu a zarastenou bradou sa takmer dotkol hrude. Spojené ruky, ktoré nikdy neboli ďaleko od pištole za opaskom, sa uvoľnili. Zadriemal... a čoskoro sa mu začalo snívať. Napokon sa zobudil na svoje vlastné chrápanie.

Alebo ho zo sna vytrhlo niečo iné?

Žmurkaním si vyhnal z očí spánok a potom zaostřil na kút pokrytý pavučinami. Zdalo sa mu, že v zamatových tieňoch, teraz vyplňajúcich každú škáru a dieru, stojí postava a hľadí rovno naňho. Upierala naňho rovnaký vyčítavý pohľad, aký kedysi videl v jej nezabudnuteľných očiach, zelených ako les.

Esmée Shawová.

Henri vyskočil na rovné nohy, zabuchol dvere salóna a zamkol ich. Potom vošiel do spálne a namiesto nadávky, ktorá sa mu drala z úst, sa potichu pomodlil:

Nech ti je príjemná reč mojich úst a úvahy môjho srdca pred tebou, Hospodin, moja Skala a môj Vykupiteľ.

